

דרישת כבוד

יש דרישת שלום, ויש דרישת כבוד.

זה מצוה גדולה (דרישת שלום), וזה בעיה גדולה.

כבוד מתפצל לשתי רמות (בענין שלנו)

א. הכבוד הפנימי שאני רוחש כלפיד.

ב. מעשה הכבוד, פעולת הכבוד.

מעשה הכבוד הוא הפועל החיצוני שנובע (או אמור לנבוע) מההרגשה הפנימית.

רוב האנשים מודדים את הכבוד בפעולה החיצונית, ולכן משתדלים להעצים ולהאדיר אותה, זה כבוד מדומה, שבדרך כלל גם לא מחזיק מעמד. הוא לא אמיתי, וכל דבר לא אמיתי אין לו קיום, אלא באופן זמני.

עיקר העיקרים בכבוד זו רחישת הכבוד כלפיד, וממילא על נקודה זו צריך לתת את הדעת.

ובכן לימדונו רבותינו במסכת אבות "איזהו מכובד? - המכבד את הבריות".

חז"ל בגאונותם לימדו אותנו שיש אנשים שנראים כמכבדים אותך, אך זה רק חיצוני. אם אתה רוצה שבאמת יכבדו אותך, אבל באמת, אז תכבד אחרים, ואז יכבדו אותך.

מכאן נגיע להבנה פשוטה לאמירה (אך לא פשוטה ליישום), שלא שייך לבקש כבוד, וכל שכן שלא שייך לדרוש כבוד.

המקסימום שנקבל זה את מעשה הכבוד החיצוני, ולרוב זה יקטין את רחישת הכבוד הפנימית, שהיא האמיתית, ואותה אנו באמת צריכים ורוצים.

דרישת כבוד

יש דרישת שלום, ויש דרישת כבוד.

זה מצוה גדולה (דרישת שלום), וזה בעיה גדולה.

כבוד מתפצל לשתי רמות (בענין שלנו)

א. הכבוד הפנימי שאני רוחש כלפיד.

ב. מעשה הכבוד, פעולת הכבוד.

מעשה הכבוד הוא הפועל החיצוני שנובע (או אמור לנבוע) מההרגשה הפנימית.

רוב האנשים מודדים את הכבוד בפעולה החיצונית, ולכן משתדלים להעצים ולהאדיר אותה, זה כבוד מדומה, שבדרך כלל גם לא מחזיק מעמד. הוא לא אמיתי, וכל דבר לא אמיתי אין לו קיום, אלא באופן זמני.

עיקר העיקרים בכבוד זו רחישת הכבוד כלפיד, וממילא על נקודה זו צריך לתת את הדעת.

ובכן לימדונו רבותינו במסכת אבות "איזהו מכובד? - המכבד את הבריות".

חז"ל בגאונותם לימדו אותנו שיש אנשים שנראים כמכבדים אותך, אך זה רק חיצוני. אם אתה רוצה שבאמת יכבדו אותך, אבל באמת, אז תכבד אחרים, ואז יכבדו אותך.

מכאן נגיע להבנה פשוטה לאמירה (אך לא פשוטה ליישום), שלא שייך לבקש כבוד, וכל שכן שלא שייך לדרוש כבוד.

המקסימום שנקבל זה את מעשה הכבוד החיצוני, ולרוב זה יקטין את רחישת הכבוד הפנימית, שהיא האמיתית, ואותה אנו באמת צריכים ורוצים.

תורת החיד"א

ליל שמורים הוא לה' - מהרח"ו אמר שליל הסדר הוא ליל שמורים רק בזמן שעוסקים במצוות או לפחות כשלא עושה עבירה. וזה אפשר פשוט הכתוב עצמו ליל שמורים הוא לה' ואין שטן ואין פגע רע. **וביאך אימתי אני אומר ליל שמורים? כשהלילה הזה לה', שהלילה הוא מקודש לשמים וריח עבירה לא עלה בה, אבל בלא"ה ישיגהו עונו כי יותר פגם בלילה הזו** [דבש למי ל, יב]

ילקוט יוסף

סימן שלט - כמה דינים פרטיים הנוהגים בשבת

ואיש שהדליק נרות שבת, הדבר פשוט שאין מנהג האנשים לקבל עליהם שבת בהדלקת הנרות, ומותר לו להתפלל מנחה של ערב שבת, או להפריש תרומות ומעשרות וכיוצא בזה אחר הדלקת הנרות.

יז. מי שאפה מצות גם לאחרים, ובלייל פסח אחר צאת הכוכבים נזכר ששכח להפריש מכל המצות חלה, ואין לו שום אפשרות להודיע לכל אלה שקנו אצלו מצות שלא לאכול ממצות אלו אחר שלא הפרישו מהם חלה, וגם בעת שקנו את המצות סמכו עליו לכל עניני הכשרות של המצות, יש להתיר לו בדיעבד להפריש

חלה ביום טוב על כל המצות שאפה, דאף שאין כל המצות מצויות אצלו ונמצא מפריש שלא מן המוקף, בדיעבד יש להקל בזה, כדי להצילם מאכילת מצת מצוה שלא הופרש ממנה חלה.

יח. אם עבר זמן בין השמשות וכבר הגיע צאת הכוכבים של שבת, ואז נזכר שלא הפריש חלה מהחלות של הלחם משנה, בארץ ישראל אסור לאכול מפת זו בכל אופן טרם שהפריש, וגם אין לו תקנה להפריש במחשבה, [אבל אם אכל מהפת בטעות, לאחר השבת יפריש על מה שאכל בטעות].

אך בחוץ לארץ בכל אופן יכול לאכול מהלחם, ולשייר מעט, ולאחר השבת יפריש מן המשויר. וכשמפריש חלה במוצאי שבת, יפריש בלי ברכה.

אבל בשבת עצמה אין להפריש חלה גם בחוץ לארץ, אף אם יש שם כהן שטבל לקריו, או קטן, ורוצה ליתן להם החלה.

יט. אשה שקיבלה עליה שבת מבעוד יום, ונזכרה שלא הפרישה חלה מהפת או מהעוגות, יכולה לצוות לאחר שיפריש חלה, אחר שגם היא עצמה יכולה להפריש בעצמה, וכמבואר.

כ. יש אומרים שאם לא הפרישו חלה מערב שבת ונזכרו בשבת, שיכול ליתן פת לקטן בן י"ב שנה ויום אחד, והקטן יפריש משלו על כל שאר הפת, ואז יהיה מותר לאכול מפת זו בשבת. ויש אומרים שאין להקל בזה אלא בספק, כמו ספק אם הפרישו תרומות ומעשרות, אבל בדבר שבדאי לא הפרישו ממנו, אין להקל בזה, שאין נותנים לקטן בידיים אפילו איסור דרבנן לעבור עליו. וכן עיקר.

[אך במקום מצוה, כגון בליל פסח, אפשר לסמוך להקל, וכמבואר לעיל].